

Karanlığın En Derin Saatleri

– M.Filizman · 03 Ocak 2010

Güneş ufuktan, usluca kaybolunca;
dertler hüçüma başlar birazdan
Hüzünleri alırımıda ardıma
Yürürüm üstüne üstüne gecelerin

Bir yerde hiçbirşey değmez
düşünmeye,dert etmeye ,yaşamaya
Derim ; ama ne çare
En yitik ümidlere tutunur
Beklerim sabahı gecelerden

Karanlığın en zifır saatlerinde
yıldızlara bakarda daha bir efkarlanırım
Küçük bir zerre yüređimin bir yerinde
Bir avuntu bir ümid o an
Çeker beni aydınlığa